

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง กรรมสนอง

โดย เกรียง สุปินดี

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

**กรรมสนอง
เกรียง สุป็นดี**

ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอกล่าวอ้างด้วยความเคารพ ด้วยความสำนึกถึงบุญต่อท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ซึ่งให้ความเมตตาช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกด้านตามแนวทางที่ท่านช่วยได้ เพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับความเป็นธรรมในทางคดี ตั้งแต่ต้นจนคดีถึงที่สุด

โดยเฉพาะ **พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญคุณพระราชสุทธิญาณมงคล** วัดอัมพวัน แม้ข้าพเจ้ามาหาหลวงพ่อกกลางวัน หรือมืดค่ำกลางคืน ท่านก็เมตตาให้ข้าพเจ้าและครอบครัวทุกโอกาส ท่านมีแต่ให้ ข้าพเจ้าเดินทางกลับ ไปล่าป่าแล้วท่านก็ตามไปให้ คือ ให้พลังเมตตาเพื่อข้าพเจ้าปลอดภัยให้เป็นสุข ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในบ้านเมือง มีใจช่วยเหลือข้าพเจ้าให้ได้รับความเป็นธรรม และชนะคดีทุกเรื่องในที่สุด

เรื่องเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเอง ระหว่างที่ข้าพเจ้ายังรับราชการตำแหน่งพนักงานป่าไม้โท (สมัยนั้น) เป็นหัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาป่าที่ ลป.๑๙ (แม่ทะ) สังกัดสำนักงานป่าไม้เขตลำปาง กรมป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๑๗ - ๒๕๒๐ ระหว่างรับราชการที่ไม่มีเหตุการณ์อันตรายแก่ชีวิตเกิดขึ้นหลายสิบครั้ง แต่ละครึ่งกรณีต่าง ๆ กัน ในจำนวนหลายสิบครั้งดังกล่าว ข้าพเจ้าขอเล่าเป็นตัวอย่าง เฉพาะที่ **น่าหวาดเสียว...น่ากลัว... บางเรื่องเท่านั้น**

ข้าพเจ้ายังจำได้ หลวงพ่ोजรัญคุณพระราชสุทธิญาณมงคลพูดกับข้าพเจ้า **“ดูน่าหวาดเสียวนะ...น่ากลัว...แต่...ไม่เป็นไรปลอดภัย... ใครทำร้ายไม่สำเร็จ...ผู้คิดร้ายแพ้ภัยตนเอง...ทำไปเถอะงานนะ อย่าท้อแท้ที่ถอย...ทำให้ดี...อย่าหยุดทำดี”**
ถูกขวางด้วยระเบิด

เช้าวันหนึ่ง (พ.ศ. ๒๕๑๘) นายอุดม ผู้ได้บังคับบัญชาขณะนั้นรายงานข้าพเจ้าว่า สายสิญมาแจ้งว่า เมื่อวานจำขนไม้สักแปรรูปแผ่นใหญ่ ๆ ออกจากป่าปางปวย ๔ คน เวลานั้นจำให้คนงานโค่นไม้สักและแปรรูปไม้สัก ไม้ที่ยังขนไม่หมดเหลืออีกเยอะอีก ๓ วัน จำจะเข้ามาขนไม้สักอีก

ข้าพเจ้าสั่งนายอุดม จัดเตรียมรถยนต์ และอัตรากำลังเจ้าหน้าที่พร้อม รวม ๔ คน เดินทางไปสำนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (อ.อ.ป.) ลำปางติดต่อกับนายเจลิย หัวหน้าส่วนท่าไม้ลำปาง ขอความร่วมมือให้จัดรถบรรทุกไม้ รถแทรกเตอร์ขักรถเวลาารถติดหล่มในป่าพร้อมอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ ได้รกรวม ๖ คัน พร้อมเจ้าหน้าที่เดินทางไปยังป่าปางปวยทางในป่าเป็นหล่มโคลนบ้าง เป็นห้วย เป็นภูเขาสลับกัน ฝ่ายคนร้ายตัดไม้สักแปรรูปไม้สัก มีชัยภูมิอยู่บนที่สูงกว่า เป็นพื้นที่บนภูเขาหมักมองเห็นฝ่ายเจ้าหน้าที่ก่อนเข้าถึงตัวเสมอ มีเวลาเตรียมตัวหนี หรือเตรียมตัวสู้ได้ดีกว่า ในที่สุด ได้เห็นฝ่ายคนร้ายหลายคนแบ่งแยกกลุ่มช่วยกันโค่นไม้สักก็มี กำลังเลื่อยแปรรูปไม้สักก็มี พวกข้าพเจ้าแบ่งกำลังกันโดยอัตโนมัติโดยสัญชาตญาณในการไล่จับคนร้าย วิ่งไล่ตามคนร้ายเพื่อจะจับกุมให้ได้กระจายตามทีคนร้ายวิ่งหนีขึ้นภูเขาบ้าง ลงห้วยบ้าง

ข้าพเจ้าวิ่งไล่ตามชายคนหนึ่งนั่งซดสีเขียวเหมือนตำราจ ต.ข.ด. แต่งัน สังเกตเห็นว่าเขาวิ่งไป มือหนึ่งพยายามล้างของในถุงเป็เล็กที่หิ้วอยู่ เห็นเขาหยุดหันหน้ามาทางข้าพเจ้าและเพื่อน อ.อ.ป. ที่วิ่งตามหลังข้าพเจ้ามา เขายูบนที่สูงกว่า ข้าพเจ้ากับเพื่อนอยู่ที่ต่ำกว่า เห็นตังสีกรักแล้วขวางลูกเหล็กกลม ๆ สีเขียวไป ไม้้ออนมายังข้าพเจ้าและเพื่อน ข้าพเจ้าร้องตะโกน **“เฮ้ย!...เฮ้ย!...ลูกระเบิดไว้!...นอน ทุกคนเร็ว...ข้าพเจ้ากระโดดพุ่งตัวเข้าหาที่กำบังโคนต้นสักที่ใกล้ที่สุด ทันใดนั้นลูกเหล็กกลมที่ลอยมากกระทบกิ่งไม้ตกลงยังพื้นที่ห่างที่ข้าพเจ้านอนกำลังโคนสักประมาณ ๔ เมตร**

ตม !!!! ข้า...ข้า...ข้า

สิ้นและแสบแก้วจนหู้อ ระเบิดแตกก่อให้เกิดหล่มดินลึก ปากหลุมกว้าง เศษดิน เศษหิน ทราย ฟงกระจายขึ้นสูยอดไม้แล้วตกลงกระทบกิ่งไม้และใบ ไม้ในป่ารอบรัศมีทำลายของมันเกิดเสียงดังซ่า...ซ่า...ซ่า...เสียงระเบิดก้องกัมปนาทป่าปางปวย ทำให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้และ อ.อ.ป. ซึ่งกระจายกันไล่จับคนร้ายต้องหยุดลงทันที หันหน้ามองกันแล้วต่างเร่งฝีเท้ามารวมจุดอยู่ข้าพเจ้า และริมหล่มระเบิด ต่างคนต่างวิจารณ์กันด้วยความตระหนกตกใจ และกลัวมาก บางคนมีอาการตื่นกลัวจนหน้าซีด พูดเสียงสั่น ขอให้ทุกคนเลิกจับกุม และให้รีบออกจากป่าคนเดียวนั่นทันที

ข้าพเจ้าก็ตกใจเหมือนกัน แต่แสร้งข่มใจตกความกลัวไว้ไม่ให้ผู้ร่วมงานทุกคนเห็นว่าข้าพเจ้ามีความกลัว ได้สั่งงานให้ทุกคนทำการขนไม้สักแปรรูปที่กองไว้ตามจุดต่าง ๆ ขึ้นบรรทรถยนต์ของ อ.อ.ป. ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะช่วยกันได้ เวลา ๑๕.๓๐ น. พวกเราจะจึงจะเดินทางออกจากป่า ระยะเวลาที่ต้องเดินทางออกให้พ้นป่าพ้นหุบเขาให้ได้ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน เพราะในป่าเป็นเวลา ๑๗.๓๐ น. ก็จะมีหมดแสงตะวันแล้ว ช่วยกันขนไม้สักบรรทุกได้ ๔ คันรถยนต์ แล้วเดินทางออกจากป่าปางปวย

วางระเบิดเส้นทางรถยนต์

ขณะเดินทางออกจากจุดบรรทุกไม้สักประมาณ ๑ ชั่วโมง นายอดมเสนอแนะต่อข้าพเจ้าให้จัดหน่วยเดินเท้า ๑ ชุด เดินล่วงหน้า ตรวจสอบเส้นทางก่อน เกรงจะถูกฝั่งระเบิด หรือวาง "ระเบิด" ทำลายทั้งรถทั้งคนได้ เพราะฝ่ายคนร้ายมีข้าราชการหนุนหลัง ใช้ระเบิดใช้อาวุธต่าง ๆ เป็นทั้งนั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วยตามข้อเสนอของนายอดม ดำเนินการตามนั้น เดินทางออกมาเกือบพ้นป่าทึบแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของชุดวิ่งกระหืดกระหอบท่าทางตื่น ๆ กลับมาหากระบวนรถของข้าพเจ้า ปากร้องตะโกนดัง ๆ ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ

หัวหน้าโย้...โย้ (หยุด...หยุด) เอากล่องด้วย เจอระเบิดอีกแล้ว ระเบิดหัวหน้า...ระเบิด

ข้าพเจ้าให้สัญญาณขบวนรถทุกคันหยุดดับเครื่อง แจ้งเหตุให้ทุกคนรู้ว่า หน่วยเดินเท้าตรวจสอบเส้นทางพบฝั่งระเบิดอีก ทุกคนบ้างวิ่ง บ้างเดิน ไปยังจุดฝั่งระเบิด ข้าพเจ้าถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึกหลายภาพว่า กลุ่มคำไม้สักเกือบ กลุ่มจ่านี้สุดเหี้ยมอำมหิตจริง ๆ และ จ่านำภาพเหล่านี้รายงานต่อป่าไม้เขตลำปาง และรายงานให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ๓ ทราบด้วย นายอดมใช้ความรู้ตั้งเป็นทหาร ทำการทุบระเบิดสำเร็จ แล้วขบวนรถเดินทางพ้นป่าปางปวยโดยปลอดภัย ดุเดือดกริบ เหตุการณ์ข้างเกิดขึ้นและเป็น ไปตรงตามที่ หลวงพ่อพูดไว้จริง ๆ ดูน่าหวาดเสียว...น่ากลัว...แต่ไม่เป็นไร...ปลอดภัย...

รับกรรมชั่วที่กระทำ

...ผู้คิดร้ายแพ้ยัวเองหมด...หลวงพ่อบุญ...อาชีพลักตัดไม้สัก แปรรูปไม้ ชักลากไม้สักเพื่อจำหน่ายของขบวนคนชั่วร้ายท้องถิ่น จังหวัดลำปาง ไม่มีใครหยุดมันได้ นอกจากภัยธรรมชาติ สิ่งหนึ่งที่มีอำนาจเหนือคน หยุดคนชั่วได้เป็นรายตัวเท่านั้น คือ ความตาย คนชั่วตาย ความชั่วของมันก็หยุด

หลายเดือนต่อมา ข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ป่าไม้เขตตรวจปราบปรามลักตัดไม้สัก เดินทางไปป่าแม่เกาะ บริเวณใกล้ป่าปางปวย ทราบจากรายการสุจริตชนบางท่านและเจ้าหน้าที่ อ.อ.ป. ว่า **ชายคนขว้างระเบิดใส่ข้าพเจ้าที่ป่าปางปวยตายแล้ว ขับริชชนกับรถเสียจอดไว้ข้างทางโค้งภูเขาทางแยกเข้าเหมืองลึกในดงแม่เกาะ** (การไฟฟ้าแม่เกาะ) ครับ ถ้าธรรมชาติช่วยลดปริมาณคนชั่วให้ลดน้อยลงเร็วกว่านี้ ก็จะเป็นบุญคุณแก่แผ่นดินมากทีเดียว

ล่องแพไม้สัก

การชักลากไม้สักของคนร้ายเพื่อนำออกขายตามที่ต่าง ๆ แบ่งเป็น ๒ เส้นทางใหญ่ ๆ คือ บริเวณใดที่ตัดไม้สักแล้วชักลากผ่านภูเขาไม่มากนัก และไม่ไกลทางหลวงสายลำปาง-เชียงใหม่ คนร้ายก็จะบรรทุกทางรถยนต์เล่นทางถนน บริเวณใดที่เป็นภูเขาสูงชันซับซ้อนใช้รถยนต์ไม่ได้ คนร้ายจะตัดไม้สักเป็นท่อน ใช้ช้างชักลากลงจากภูเขามากองไว้ทั่ว ไปริมฝั่งแม่น้ำจาง เมื่อถึงฤดูฝนน้ำหลากคนร้ายจะนำไม้สักทั้งไม้ท่อนไม้แปรรูป ผูกเป็นแพล่องมาตามลำแม่น้ำจาง เพื่อขายท้องที่อำเภอแม่ทะ อำเภอเกาะคา อำเภอเมืองลำปาง ปีหนึ่งเป็นจำนวนหมื่นท่อน กลุ่มขบวนการล่องแพในแม่น้ำจะคอยฟังแจ้ง "ปลอดภัย" "ไม่ปลอดภัย" จากลูกพี่หน่วยจักรยานยนต์บนบกซึ่งเป็นตำรวจ หน่วยจักรยานยนต์จะมีเวรกันคอยมาแอบดูแอบฟังข่าวว่า วันนี้ข้าพเจ้าหรือเจ้าหน้าที่ป่าไม้หน่วย ลป.๑๙ ไปตรวจปราบปรามด่านแม่น้ำจางหรือไม่ ถ้ารู้จะไปทางแม่น้ำจางก็ตามไปสังเกตการณ์ห่าง ๆ จากพวกข้าพเจ้า เพื่อไปแจ้งข่าวกับกลุ่มล่องแพไม้สัก ให้หยุดแพไว้ก่อนจนกว่าจะปลอดภัย

ก่อนคืนแพไม้สักกว่า ๑,๐๐๐ ท่อน ล่องถึงจุดตรวจบ้านใหม่ ฝนตกในป่าหนัก ๒ วัน มีชาวเล็ดลอดลงมาอีก ๒ คืน ไม้สักรายใหญ่กว่า ๑,๐๐๐ ท่อน ล่องมาถึงบ้านใหม่แน่ เนื่องจากน้ำมาก ไหลเชี่ยวจัด ยากแก่การจับกุมของเจ้าหน้าที่ป่าไม้แค่มปีบ้านใหม่ และกลุ่มขบวนการล่องแพไม้สักทั้งในแม่น้ำและหน่วยบกเขาเตรียมพร้อมทุกอย่างเพื่อต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ คณะปราบปรามของข้าพเจ้าไม่ให้จับกุมเขา คินดีเคยมาถึง ฝนก็ตก ลมก็พัดจัด ฟ่าร้อง ขบวนแพมาถึงจุดตรวจของข้าพเจ้ากับพวกแพล่องไหลมาเหมือนเปิดกรงนกหลายพันตัวให้แย่งบินออกประดุจกรง สามารถยึดไม้สักไว้ได้ประมาณ ๔๐๐ ท่อนในจำนวน ๑,๐๐๐ ท่อนเศษ มีการต่อสู้ตอบโต้กับคนล่องแพในคำคินนั้นอย่างหนักทีเดียว ตำรวจป่าไม้ที่มาช่วยราชการประจำหน่วยฯ ลป.๑๙ ได้ยิงปืนตอบโต้คนร้ายหลายนัด ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติงานการจับยึดไม้ตลอดคืนจนสว่างในแม่น้ำจาง

คนร้ายขับริชบรรทุกไม้สักขน

คำวันหนึ่ง นายอดมรายงานให้ทราบ ว่า คินพรงนี้ เวลาหลัง ๔ ทุ่ม ถึงตี ๕ ของวันใหม่ ตำรวจเขาจะขนไม้สักจากป่าบ้านหัวเสือ ๔ ถึง ๕ คินรถ หัวหน้าจะจับใหม่ ทราบว่าพวกนั้นเขาเตรียมเราเต็มที่ถ้าเราขัดขวางเขา ข้าพเจ้ารับคำทำแล้ววางแผนจับให้ได้อย่างน้อย ๑ คิน นึกถึงหลวงพ่อบุญพูด...ไม่เป็นไรปลอดภัย ผู้คิดร้ายแพ้ยัวเอง...ทำให้ได้ไว้...ที่ท่ายุก็ดีแล้ว ทำดีต่อไป...อย่าหยุดทำดี...

คืนเกิดเหตุใหญ่ซึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มาถึงก่อนเวลา ๒๒.๐๐ น. รถยนต์บรรทุกไม้สักแปรรูปแล่นนำร่องมา ๑ คัน พุ่งทะลวงด่านจับกุมของข้าพเจ้ากับพวกไปได้บ้านฟ้าแลบ

งานติดตามล่าคนร้ายให้ได้จึงปฏิบัติตามแผน ขับรถไล่ชน ไล่แซง ไล่ปาดหน้าด้วยฝ่ามือกัน ฝนคลั่งตกลงหลายสิบ กิโลเมตร รถฝ่ายข้าพเจ้าได้เปรียบรถตำรวจ เพราะไม่ได้บรรทุกของหนัก ตอนเลี้ยวแซงจึงง่ายกว่ารถที่บรรทุกหนักเต็มคัน เนื่องจากแรงเหวี่ยงมีมากจะทำให้ส่ายไปมาเกือบตกถนน ในที่สุด ตำรวจจอดรถทิ้งในป่าละเมาะ ริงหน้เอาตัวรอด ทิ้งหมวกแก๊ป เสื้อ ร่องเท้าโอป และปืนคาบิณ (สมัยนั้นตำรวจใช้ปืนคาบิณประจำกาย) ไว้บนรถพร้อมไม้สักแปรรูป ข้าพเจ้ากับพวกยึดของกลางทั้งหมดที่กล่าวนำมาเก็บรักษาชั่วคราว ณ ที่ทำการหน่วยฯ ลป.๑๔ แล้วออกปฏิบัติงานดักจับรถบรรทุกไม้สักอีก เพราะยังมีรถบรรทุกไม้สักหลายคันยังมาไม่ถึงจุดดักจับกุม

เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. รถยนต์แล่นมา ๒ คัน นำหน้าไม้บรรทุกสิ่งของ (เป็นกล่อง) ระยะเวลาไล่เลี่ยกันมีรถยนต์แล่นมาในอาการที่ท่าให้ดูเหมือนจะเกิดอันตรายแก่ชีวิตหรืออุบัติเหตุถึงสาหัสได้ ปรับยุทธวิธีไม่ทัน ปรากฏว่าเป็นรถบรรทุกไม้สักทัก ๒ คัน แล่นทะลวงด่านจุดดักจับไปได้ โดยข้าพเจ้ากับพวกไม่สามารถจะตามจับกุมได้ ข้าพเจ้ากับพวกยังคงตั้งด่านจุดดักจับอีกต่อ เพราะยังมีรถบรรทุกไม้สักอีก ๑-๒ คันยังมาไม่ถึงกอร์ปที่มีเวลาอีกหลายชั่วโมงจึงจะสว่าง

เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. เศษ รถบรรทุกไม้สัก คันที่ ๔ แล่นมาเมื่ออากาศคล้ายคันที่ ๒ และคันที่ ๓ ซึ่งแล่นคู่กันมาเมื่อเวลา ๐๒.๐๐ น. รถคันนี้แล่นทะลวงด่านจุดตรวจของพวกข้าพเจ้าแนวที่ ๑ และ แนวที่ ๒ อย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้าตั้งจุดจับแนวที่ ๓ ตามแผนยุทธวิธี ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่คนเดียว คอยสังเกตสัญญาณไฟซึ่งแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ แจ้งว่ารถคันนี้บรรทุกไม้สักหรือไม่ เมื่อได้รับสัญญาณไฟว่าเป็นรถบรรทุกไม้สัก ข้าพเจ้าปรับยุทธวิธีทันที เพื่อชะลอความเร็วของรถบรรทุกไม้ไว้ชั่วขณะหนึ่งให้เจ้าหน้าที่แนวที่ ๑ และ แนวที่ ๒ มาสมทบ ฝ่ายรถบรรทุกไม้ เมื่อเห็นอาการของข้าพเจ้าในแนวที่ ๓ ปฏิบัติเช่นนั้น ก็คงมีสัญชาตญาณรู้เหมือนกันว่าถูกขัดขวางจากแนวที่ ๓ จึงเร่งเครื่องเร็วขึ้นหักรถบรรทุกไม้ของข้าพเจ้าอย่างจังเพื่อเปิดทางหนีต่อไป และเป็นการตัดกำลัง มิให้ข้าพเจ้าติดตามจับได้ เพราะทั้งรถและทั้งข้าพเจ้าขอชีวิตเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่จะแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ ต้องยุ่งอยู่กับจัดการแกตัวข้าพเจ้าจนไม่อาจติดตามเขาได้อีก

โคม.....โคม.....!!!!

รถข้าพเจ้าถูกชนกระเด็นลงในคูข้างถนนในพริบตา ตัวข้าพเจ้าถูกแรงกระแทกขณะรถกระเด็น ศีรษะชนกระแทกกระจกบังลมหน้า รถทะลวงศีรษะออกทางช่องกระจกทะลวงนั้น เศษกระจกรถตกลงไปกองในเสื้อ ในรองเท้าเต็ม ได้รับบาดเจ็บเพียงตัวแตก เลือดอาบแก้มเท่านั้น มีอาการมึนงง จำอะไรไม่ได้อยู่ประเดี๋ยวเดียว รู้แต่เพียงว่ารถถูกชนแรงมาก เมื่อเจ้าหน้าที่ป่าไม้จากแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ มารวมกันที่จุดแนวที่ ๓ แล้ว พวกกันไปดูรถบรรทุกไม้สักซึ่งตกถนนอยู่อีกด้านหนึ่ง ตรงกันข้ามกับรถข้าพเจ้า ปรากฏว่ารถชนเสาไฟฟ้าแรงสูงเสียหายมากแล่นต่อไปไม่ได้ ที่ประตูรถด้านซ้ายมีเท้าคนตั้งแต่หัวเข่าถึงปลายเท้าห้อยอยู่ รองเท้ายังสวมติดอยู่กับเท้า นั้น แต่ตัวคนเจ้าของเท้าไม่อยู่ที่รถ คนขับรถไม่อยู่ที่รถ ขณะนั้นเวลาประมาณตี ๔ ท้องฟ้ายังมีมืด ข้าพเจ้าสั่งให้ทุกคนหยุดเดินส่องไฟฉายค้นหาตัวคนเจ้าของเท้าว่าตกลงไปอยู่ที่ไหน เพราะการถือไฟฉายส่องหาเป็นจุดให้ฝ่ายคนร้ายเห็นเรายังเราได้ง่าย รอให้สว่างแล้วค่อยตามหาตัวเจ้าของเท้า

เมื่อสว่างแล้วมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ.แม่ทะ หลายนายมายังที่เกิดเหตุสอบถามเรื่องราว ในที่สุดแจ้งข้อหาแก่ข้าพเจ้าว่า ขับรถประมาทเป็นเหตุให้รถชนกัน ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสและถึงแก่ความตาย (คนเท้าขาด ไปตายที่โรงพยาบาลจังหวัดลำปาง) ถูกระบุให้เป็นเจ้าของ ไม้สัก รถยนต์เป็นของคนขับรถ ในที่สุดข้าพเจ้าถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหากระทำผิดดังกล่าวข้างต้น คดีความอาญาที่ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลยยังไม่ถึงที่สุด ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลยความแพ่งอีก ฝ่ายโจทก์มีรวมหลายคน คือ ภรรยา คนขับรถ และบุตร และเจ้าของรถยนต์บรรทุกไม้สัก คนขับรถไม้สัก โจทก์ ข้าพเจ้านายเกรียง สปีนดี จำเลย โจทก์ร่วมฟ้องเรียกค่าเสียหาย ค่าเสียหายโจทก์เพราะสามิตาย เรียกค่าเสียหายรถยนต์เสียหาย เรียกค่าเสียหาย เรียกค่าเสียหาย ขาดรายได้ระหว่างรถยนต์ถูกยึดนำไปใช้ประกอบอาชีพไม่ได้ รวมเป็นเงินหลายแสนบาท ข้าพเจ้าต่อสู้คดี ข้าพเจ้ายังจำได้ คืนวันหนึ่ง หลังจากข้าพเจ้าถูกจับกุมดำเนินคดี กรณีรถชนกันตาย ทำให้คนตายมาเยี่ยมหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน หลวงพ่พูดว่า... **ไม่ใช่คดีเดียวนะ...มันพันพันกันหลายคดี...กินเวลานาน...เป็นปี ๆ หลายปีกว่าจะจบ...แต่ไม่เป็นไร ขณะหมดทุกเรื่อง...**

ผลคดีถึงที่สุดในปี ๒๕๒๒ เหตุเกิด พ.ศ. ๒๕๒๐ กินเวลาถึง ๓ ปี ข้าพเจ้าชนะทุกคดีจริง ๆ ตรงตามคำพูดของหลวงพ่ทุกประการ
หลวงพ่พูดไว้ว่า... ไม่ใช่ไรนะ...เดี๋ยวมีผู้มาช่วยโดยอัตโนมัติ มาช่วยโดยไม่คาดคิด...เหมือนฝันนะ.

ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่ทำไมหลวงพ่อดูอย่างนั้น เหตุการณ์เกิดขึ้นหลังจากท่านพูดเป็นลำดับ ๆ ตรงตามที่ท่านพูดทุกอย่าง จะเห็นได้ว่า ท่านผู้ใหญ่ในรัฐบาล ผู้ใหญ่ในบ้านเมือง จากที่ต่าง ๆ ๒๓ ท่านมาช่วย ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการป่าไม้เล็ก ๆ แต่ท่านผู้ใหญ่นอกวงการป่าไม้มองเห็นความทุกข์ ความเดือดร้อนของผู้สัจจิตในการปฏิบัติหน้าที่ เหมือนฝันจริง ๆ ครับ ท่านใดช่วยอย่างไรไม่อาจจะบรรยายในที่นี้ได้เพราะเรื่องยาว ต่อสู้คดีอยู่ถึง ๓ ปี ขอภัยด้วยความเคารพต่อทุก ๆ ท่านที่ละวันไม่กล่าวถึงว่าท่านใดช่วยอะไร อย่างไร

หลวงพ่อดูเคยพูดว่า **ผู้คิดร้าย แพ้ภัยตนเองหมด** ก็จริงดังที่ท่านพูดไว้ทุกประการ เพราะคนที่ก่อกรรมทำชั่ว ทจจริต น้อโงงเหล่านี้ ได้ถูกจำคุกบ้าง ตายด้วยอุบัติเหตุบ้าง ครอบครัวยต้องประสบกับความพินาศย่อยยับบ้าง ข้าพเจ้าขอสรุปสั้น ๆ ด้วยการอัญเชิญพุทธพจน์มากล่าวอ้าง **“กัมมณา วัตตะตี โลโก - สัตวโลกยอมเป็นไปตามกรรม”**

สวัสดีครับ

ปล. ยังมีคำที่หลวงพ่อดูไว้ล่วงหน้าเป็นปี ๆ ต่อมาเหตุการณ์และเป็นไป จบลง ตรงตามคำหลวงพ่อดูไว้ หากมีโอกาสก็จะนำมาเล่าสู่กันฟังในโอกาสอันควรต่อไป

.....